

KÁNTOR KATA

A MEGMENTETT KARÁCSONY

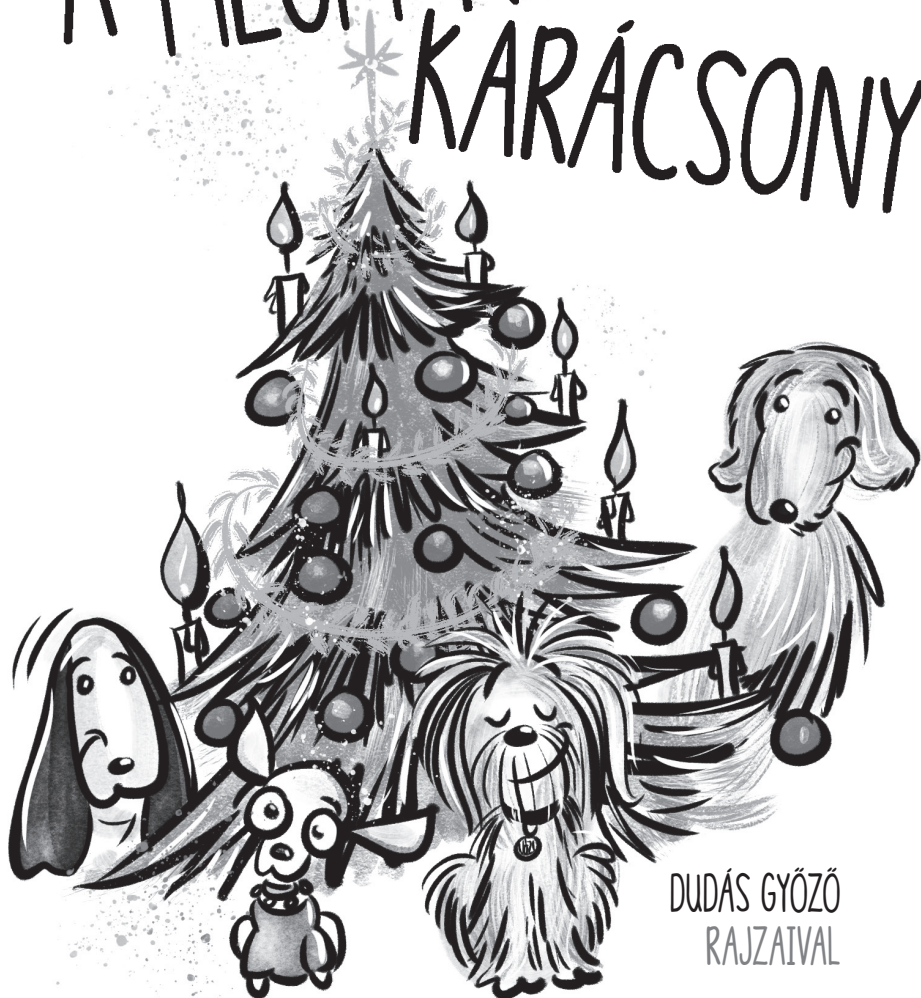
Az év
legizgalmasabb
nyomozókutyás
könyve

DUDÁS GYŐZŐ
RAJZAIVAL

KÁNTOR KATA

A MEGMENTETT KARÁCSONY

DUDÁS GYŐZŐ
RAJZAIVAL

1. fejezet

– Szörnyen szégyellem magam – hajtotta le a fejét a néni. A feje reszketett.

– Nyomozó úr! Azért vagyunk itt... – szólalt meg a mellette ülő fiatalember. – Nos, tudja... az édesanyám csalók áldozata lett – bökte ki végül.

Nózi az irodai kanapén trónolt. Odakint egyre nagyobb pelyhekben szakadt a hó. Sötétedett már, az utcán felkapcsolták a karácsonyi díszkivilágítást. A hópelyhek pedig szálltak, billegtek, táncoltak a széllel.

Huszár őrmester kávéjának illata belengte az irodát.

Az éjszakai szolgálat nyugodtan indult, de amikor a két ember belépett, Nózi komoly bajt szimatolt.

Azóta Huszár leültette őket, és most át is vette a szót:

– Értem. Szóval ön Puporka Géza. Az édesanyja pedig Puporkáné. Ön is ott volt az esetnél?

– Nem, én nem ott lakom.

– Ez esetben megkérném az édesanyját, hogy ő mondja el, mi történt. Ez a szabály.

– Tubák műve az egész!

Nózi felkapta a fejét a „Tubák” szóra. Pontosan tudta, kiről van szó. Az idős férfi szinte naponta megjelent a rendőrségen, hogy feljelentést tegyen valaki ellen.

– Tubák négy éve keseríti az életemet, mióta meghalt a felesége – szólalt meg az asszony elgyötört hangon. – Sokáig türelmes voltam vele, de ez most túlment minden határon.

Huszár őrmester azonnal jegyzetelni kezdett.

– Mondja el, kérem, mi történt – biztatta.

Puporkáné nagyot sóhajtott, megtörölgette a szemét egy ruhazsebkendővel, majd belefogott.

Nózi is figyelmesen hallgatta.

– Az egész azzal kezdődött, hogy néhány napja megint csúnyán összevesztünk. Csőtörés volt nálunk, mert a kerti csap elfagyott. Nagyon sok víz folyt el, egy része az ő kertjébe is átszivárgott. Tudja, én a közvetlen szomszédja vagyok a

Pacsirta közben. Nagyon mérges lett, azt mondta, hogy beázott a pincéje is, de ezt én nem hiszem. Végül még aznap kijöttek a szakemberek, és megcsinálták a csövet. Aztán ma jött a feketelevés.

Ezen a ponton az asszony megállt, és újra megtörölgette a szemét. A fia szeretne volna átvenni tőle a szót, de Huszár nem hagyta. A nő egy kis pihenő után folytatta.

– Ma délelőtt egy férfi kopogtatott az ajtón. Magas férfi, szerelőruhában. Tudja, olyan kezeslábasban. Azt mondta, hogy a vízművektől jött, hogy ellenőrizze a csőtörés helyét. Addigra ugyan már rendbe hozták, de én azt hittem, hogy ez a szabály. Hogy újra ellenőrzik. Beengedtem. Először csak a kertet akarta látni, de aztán azt mondta, ellenőriznie kell a csöveket a házban is.

– Oda is beengedte?

– Igen, mert nagyon kedvesnek tűnt. Odabent ide-oda kopogtatott a csöveken, majd azt mondta,

hogy szomjas. Hoztam neki egy pohár vizet, de tényleg csak egyetlen percre hagytam magára a szobában! – A néni hüppögve folytatta. – Csak órákkal később vettem észre, hogy eltűnt a karácsonyra félretett pénzem a szekrényből.

Huszár hagyta egy kicsit pityeregni a nénit, addig mindent pontosan leírt, amit hallott.

– Miért gondolja, hogy Tubák bácsi... vagyis hogy Tubák úr áll a dolog mögött?

– Ez nyilvánvaló. Bosszút akar állni, mint mindig – szólt bele Puporka Géza, de Huszár pillantására megint elcsendesedett.

– Tubák tudott a csőtörésről – vette át a szót az asszony. – Szerintem szándékosan elmondta ezt egy csalónak, aki így könnyen becsaphatott engem. És a tetejében még biztosan pénzt is kapott ezért. Tubák olyan szegény, mint a templom egere, nem csodálkoznék, hogyha így próbálna meg pénzhez jutni.

Nózi akaratlanul is elgondolkodott ezen az eshetőségen. Tubák ugyan általában mogorván viselkedik, de nem tűnt gonosznak, és zsványszagot sem árasztott soha. Vajon igaz lehet, hogy ő áll az egész ügy hátterében? – morfondírozott, majd észrevette, hogy az idős hölgy őt bámulja.

– A kutyája nem tudná megtalálni azt a csalót?
– kérdezte reménykedve, Nózi szívében pedig azonnal fellobbant a láng. Boldogan vakkantott.

Teljes megrökönyödésére azonban Huszár tagadólag rázta meg a fejét.

Ez igencsak sértette
Nózi szakmai
becsületét.

Kíváncsian várta
gazdája magyarázatát.

– Az elmondásából
ítélve a csaló nagyon rövid
ideig maradt. Nem fogott

meg semmit, és nem is ült le. Így nehéz lenne szagmintát rögzíteni. Ha ki is megyünk Nózival, arra csak holnap kerülhet sor, mert ma éjjel egyedül vagyok ügyeletben. Itt kell maradnom.

Puporkáné egy nagy sóhajjal vette tudomásul az elmondottakat. Huszár ekkor felállt a székéből.

– Felismerné a csalót fényképről? – kérdezte, az asszony pedig bizonytalanul bólintott.

Huszár felállt a székéből, majd térült-fordult, és egy óriási könyvvvel a kezében tért vissza. Kinyitotta az első oldalon, fotókkal volt tele. Az egyik egy borostás, kopasz férfit mutatott előlről, aki egy kis táblát tartott maga előtt rajta a nevével és egy számmal. Hogy az arcát minden oldalról szemügyre lehessen venni, lefotózták őt jobbról és balról is. A férfi nem vehette jó néven a fénykép készítését, mert nagyon savanyú képet vágott.

– Ebben a könyvben azokat a bűnözőket
gyűjtöttük össze, akik jelenleg szabadlábon vannak.
Kérem, hogy figyelmesen nézze meg az összeset,
hátha köztük van, akit keresünk.

Puporkáné nekiállt, hogy átlapozza a vaskos kötetet.

– Tubáknak is itt lenne a helye, ebben az albumban – dohogott.

Később is hangosan méltatlankodott a sok bűnöző láttán. Egy-egy kisfiús ábrázatnál felkiáltott, hogy megtalálta a csalót, de miután tüzetesebben szemrevételezte őket, kiderült, hogy mégsem. Néhány oldalanként eszébe juthatott, hogy oda a karácsonyra félretett pénze, mert ilyenkor tanácstalanul ingatta a fejét. „Mi lesz velem?” – sóhajtozta.

A keresés végül nem vezetett eredményre.

Huszár azzal bocsátotta őket útjukra, hogy a jegyzőkönyvet felvette, és amennyiben szükséges, kimennek a házhoz adatot gyűjteni. Puporkáné hüppögve távozott.

Nózi elgondolkozva szimatolt.

2. fejezet

Nózi türelmetlenül csóválta a farkát, és várta, hogy Huszár befejezze a kávészürcsölést. Véget ért az éjszakai szolgálat, Nózi indult volna már haza. Puporkánét leszámítva semmi jelentős bűncselekmény nem történt az éjjel. Ennek persze Nózi is örült, de ilyenkor kicsit haszontalannak érezte magát. Szeretett volna már nyomozni, zsványok után szimatolni.

Mielőtt azonban elindulhattak volna, Szervét hadnagy dugta be a fejét az ajtón.

– Huszár őrmester, Tubák úr van itt ismét,
bejelentést szeretne tenni. – A hadnagy bajsza alatt
kóbor mosoly szaladt át, mintha mulattatta volna
a helyzet. – Ismered a korábbi ügyeket, az lesz a

legjobb, hogyha ezt is te vizsgálod. Belefér még, ugye?

Akárhogy igyekezett, Huszár arcáról pillanatok alatt leolvadt az a kellemes-elégedett mosoly, amit a kávészürcsölés általában az arcára csalt.

A hadnagy nem várta meg a választ. Kipenderült az ajtón, mielőtt Huszár annyit mondott volna, „parancs, értettem”.

Ahogy becsukódott az ajtó, Nózi érzékeny orrába a kávéaroma mellett egy másik szag is belopakodott. Az öregúr ruhája ontotta magából a mosdatlanság bűzét. Kinézete is ápolatlanságról tanúskodott: arca borostás, bakancsa sáros volt, télikabátján foltok éktelenkedtek. Huszár emberi orra is tiltakozhatott, mert az ablakhoz ment, és résnyire kinyitotta. Csak ezután kínálta helyel az öregurat.

– Tubák úr, mi történt megint? – kérdezte Huszár.

A férfi fészkelődött egy ideig a széken. Válasz helyett a füléhez nyúlt, és igazított valamit a hallókészülékén, ami erre éktelen sípolásba kezdett. Mint amikor egy mikrofon begerjed.

Nózi ösztönösen felvonyított. Huszárt meglepte kutyája viselkedése, az arcára kiülő döbbenet eltakarta az öregúrral szembeni türelmetlenséget és a bosszankodást.

- Nagyon idegesítő a kutyája – morgott Tubák.
- Különben is ki hallott még olyat, hogy egy ilyen kicsi bolhazsákból rendőrkutya legyen?

Huszár nem válaszolt, Nózi is csak egy aprót vakkantott. Tubák talán meg se hallotta.

- Hallgatom, Tubák úr! – szólalt meg fásultan Huszár, mint aki előre felkészült egy kimerítő beszélgetésre. – De máskor nyugodtan be is telefonálhat, nem kell személyesen jönnie.

- Először is nincs telefonom. Másodszor pedig, kérem, én azért jöttem, mert elegendem van. A szomszédom, Puporkáné biztos az életemre tör. Szándékosan elárasztotta a pincémet vízzel.

- Tubák bácsi! Véletlen volt a csőtörés. Ki kellene már békülnie a szomszédokkal, mindenkinek sokkal jobb lenne.

- Soha! – Tubák apró, vizenyős szeme szikrákat szórt. – Szándékosan bosszantanak engem.

Huszár újra sóhajtott, ezzel együtt a szemét is behunyta.

– Azért bosszantják a szomszédai, mert ön is folyamatosan borsot tör az orruk alá. De a csőtörés nem rendőrségi ügy, értse meg. Az sem, hogyha hangosan hallgatják a rádiót, és az sem, hogyha a kapuja elé parkolnak.

– Kérem, ki sem tudnék állni az autóval!

– De hisz nincs is autója Tubák bácsinak.

Tudtommal a másik szomszédasszonyához érkezett látogatóba a fia. Ő parkolt oda. Ön meg el akarta vitétni az autót a rendőrséggel.

– Az őrmester úr túlságosan jól ismeri az ügyeimet. Talán összejátszik a szomszédaimmal? – hadonászott Tubák.

Huszár még mindig nem fogyott ki a béketűréséből.

– Ismerem az ügyeket, mert a Pacsirta köz az én körzetemhez tartozik. Minden feljelentést ismerek, ami onnan jön.

– Ellenem szól mind, igaz?

– Igaz, ami igaz, felmerült a neve Puporkáné kapcsán. Mondja, beszélt valakinek a csőtörésről?

Tubák láthatóan dühbe gurult.

– Szóval Puporkáné engem gyanúsít. Ezek után ne csodálkozzon, hogyha én is feljelentem. Sok mindent tudok ám róla!

Huszár őrmester ismét küzdött egy kicsit önmagával, mielőtt válaszolt.

– Tubák bácsi! Nincs magának senkije, akivel eltölthetné a délutánt? Vagy olvasna egy jó könyvet, ahelyett, hogy a szomszédait figyeli folyamatosan.

Az öregúr újra csavargatni kezdte a hallókészülékét, mint aki nem hisz a fülének. Aztán grimaszba fordult az arca.

– Hogy én kukkoló? Mit képzeli maga? És ahhoz, kérem, magának semmi köze, hogy én mit csinálok délután. Nézze meg az ember! – huhogta, majd életkorát meghazudtolva felugrott a székből.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kissé sántító, de határozott léptekkel viharzott el,
felkavarva ezzel az irodára ülő áporodott szagot.

Huszár az ablakhoz lépett, és kinyitotta. Jó ideig
csak állt, nem szólt semmit.

Végül Nózi is feltápászkodott a kanapéjáról,
és leugrott a földre. Beleszimatolt a levegőbe,
hátha Tubák hátrahagyott egy kis zsiványszagot,
de semmi ilyesmire nem bukkant. Annál inkább
szomorúságszagra. Maga is egy kicsit lehangoltta
vált, csakúgy, mint Huszár.

– Legalább nem kellett jegyzőkönyvet
felvennem... Induljunk – sóhajtotta Huszár, és
becsukta az ablakot.